

Es Ca d' Inca
Sr. D. Ramón Soler de la Plana
Ribera.
Palma

Es Ca d' Inca

Lladrará cada diumenge mentres li donin que menja.

Redacció y Administració C. de Mallorca n.º 1.

ESPAÑA: UNA PESSETA CUATRIMESTRE. ESTRANJER: DUES IDEM IDEM.

PAGO PER ADELANTAT

¡¡ALLELUYA!! ¡¡ALLELUYA!!

A trench d' auba, el diumenge despres de sa mort de Jesús, partiren ses tres Maries cap al sant sepulcre per embalsamar el cos del Salvador.

Maria Magdalena, qu' havia pres ventatge a ses altres, trobá sa pedra cayguda, y, en lloch del sagrat Cos, un jove vestit de blanch qui li digué que Jesús qui cercava havia ressucitat.

Aquesta fou la primera nova que s' escampá depressa amb alegria d' uns y amb enutx y despich dels altres. Els soldats ja havien fuits de assustats y empagaits a contarho a sos majors. La Magdalena va corre també a dirho als dexebles qui dudosos esperaven que se confirmás tan gran fet.

Jesús mateix aparegué, en forma d' hortolá, a la Magdalena qui sentint la seva veu y vehent les llagues lo reconegué y l' adorá; més tart dos dexebles qu' anaven a una vila dels entorns de Jerusalem se toparen amb Ell; també se presentá a Sant Pere, y mentres els apostols reunits estaven enrahonant sobre sa resurrecció el veren a Ell mateix qui se posá en mig d' ells donantlos la pau.

Resurrexit sicut dixit. Si Cristo que mori per darmos vida avuy ha ressucitat, ha vensut la murt. Victoria! Alegria!!

¡Alleluya!! ¡Alleluya!!

Aqueix es el crit de goix amb-e que l' Iglesia substitueix els trists *miserere y stabat*, y que repetim els cristians, rompent es silenci de tristesa dels dies passats, de vant Cristo triunfant y gloriós.

Alleluya cantan ses criatures

totes omplint el mon amb entusiasta himne universal.

Alleluya publica amb veus gojoses y per tot erreu l' encantadora Primavera que reviu coronada d' espléndida hermosura.

Alleluya, alegremmos que Cristo ha ressucitat, mos diu es sol qu' avuy ha exit més viu, hermos y ple de vida.

Alleluya canten els camps encatifats de vert y broidats d' ufanes y oloroses flors.

Alleluya reflen zalests y alegres els primers russinyols, esplendits cantors de primavera.

Alleluya retronen pels espays amb veus de foch el canons y les armes esclaten de goig amb sos seus tirs.

Alleluya repiquen ses campanes, fins ara mudes cridant victorial.

Tot mòstra alegria y acusa sa victoria del Redemptor. Avuy tot es goig, es un dia de gaubansa, fins s' ayre que respiram mos convida a benestar, a virtud, a perdonar, a ésser bons. Es ciri pascual encés amb foch nou que s' axeca demunt l' altar major es sa penyora de verdadera pau y unió.

Si, feis lloch, dexau passar es *solpás* que ve a benehir ses nostres cases y possessions donantnos a tots la pau.

Ala! voltros jovensans, agafau ses giterres y panderos y a cantar el *Dexau lo dol* s' ha dit y arplegar panades, flaons y crespells tant com podreu per menjarlesvos llavó amb santa germanor.

Voltros dones, afanyauvos a enllestirho tot com cal per ses festes de Pasco, y voltros fiyes,

ajudau a ses mares a endrassar la casa y dexaulé com una plata. Mirauvoshi tot quant sebreu enguay amb ses panades, perque les vos pugan alabar amb rahó els vostros parents y amichs al donarvos ses bones festes a n' es diná de cada any; mentres es veys ò es padrí y sa padrina se torcarán sa llagrimeta que vos enternirá es cor y... vos ferá callar una estona amb uys espiretjants.

Oh! y de quin encant y poesia está plena sa festa de Pasco! Quina atractiu té sa virtud; y que se troba d' aple s' homo vestit en so ropatge nou de sa gracia, tirats es veys pellaringsos dels vicis; y que de valent se troba devant sa victoria de Cristo quant sent s' *alleluya* encoretgador!

¡Alleluya! ¡alleluya! cridem tots en tal diada. Y ara, estimats lectors, seguint usanses encantadores, preneh una punta des crespell, que de cor, com a bons germans, m' oferiu, per donarvos ses bones festes, y en nom de tots es des Ca y propi vos dig: ¡que molts anys amb salut y gracia de Deu, y que despres d' haver sentit cantar cada any s' *alleluya* pascual puguem cantar s' eterna Victorial! Amen.

Mossen SEBASTIÀ

Dexem lo dol

Avuy que es la festa—de Pasco florida; en Toni y en Pere,—en Pep y en Bernat, ab un ase jove—ab grosses behasses, a donar les festes—tots quatre s' en van. A Son Prom s' aturan—y devant la casa ben sèrios se posan—totduna a cantar. L' amo y la madona—alegres escoltan les cançons que cantan—que jo a dirvos vatx

—¡Madona y l' Amo! ¡Bon dia! Jesus ha ressucitat,

per tornarmos la alegria.
La Mort vencerlo volia
y Éll á la Mort ha gonyat.
Ja han passades les farestes
diades de la Passió;
per axò ab cançons xalestes
als d' aquesta possessió
los donám les bones festes.—

Los tornan les gracies-la madona y l'amo;
y per darlos beure,—los diuen: Entrau
Ells entran y beuen,—se posan alegres,
y rihuen fént bulla,—fora seriedad.
Els missatjes surten,—oguèrs, cohidores;
les filles del amo—amigues de balls,
demanan que canten—gloses ben garrides,
y els quatre totduna—tornen á cantar:

—La Terra vésten
camps y garrigues,
ab flors y espigues
que és un consol.

La Primavera
ja mos convida
ab nova vida.

¡Dexém lo dol!
Daumos panada
alta ó esclafada,
ab sobressada,
coca ó robiol.

Si no n'heu fétes
daumos pessètes;
millor, doblètes.
¡Dexau lo dol!

P'els arbres cantan
les cadernères.

D' ales lleugères
passa un estol,
Es d' oronèlles.

Volan y rihuen,
y giscant diuen
¡Dexau lo col!

Dexau la pena
que el frèt congria.
Santa Maria
té ya consol.

Dexau l'angunia
que vos castiga.

Què tothom diga
¡Dexém lo dol!—

L' amo y lamadona—que ab sos uys s'en-
á una filla seua—donan una clau; (tènen
y mentres que cantan,—les filles del amo
cap á la botiga—lleujeres s'en van.

Tornan prest y duan—dins les seues fal-
una panadota—grossa com un pá, (des
una rica péssa—de formatje tendre,
quatre pans de figa—ben embarriolats,
dotse ous d' endiota,—de mel una brésca,
sis garbayons tendres—y un plat de brossat;
y alegres tots quatre—quant véuen lamay-
ab que los regalan—tornan á cantar: (na

—Per tan excel—lent rebuda,
Déu vos aumént la alegria,
y á tan bona companyia
millions de gracies donám.
A tots els d' aquesta casa

volém véure per la festa.
Farém ball ab bona orquèsta
y ara á tots vos convidám.—

Y s'en van y trescan—posesions d'enfora
Dexém lo dol sempre—ab forsa cantant;
y quant s'horabaxa—tornan á la vila
no pot donar passa—l' asèt carregat.

PERE DE A. PENYA.

El Senyó Pastanaga

Prenguent es sol, a un dels pedrissos de
baix de sa murada, mos hi toparem, un dia
hermós d' hivernada, un senyó rebassut
com un cubell, cara molsuda afeitada
de fresch, y cap tos a lo quinto, y jo qui
a les hores duya fumets de pollo y tenia
més jochs que doblés.

Empatarem la xarrada, i parlarem de tot
lo parlatble, y com teníam sudevant la mà
que dins sa badia, havien adormit ses cal-
mes de Janè, prest forem a ses pescades a
que jo hey tenia loca afició y éll també,
ab la diferencia que éll era devot de pescá
dins es plat y jo dins ses algues.

Rodant, rodant se conversa arribá a dir-
me qui era, de quines egos-venia, dels mè-
dis de viure que tenia, de sa familia y al-
tres feteses que no pagaven ses tresques.
Per abrevia: nomia D. Xim Pastanaga,
y estava empenyat fa que li diguessin D.
Coaquin de la Zanaoria: havia feta l' Ha-
vana en poch's anys, y això sols ho conta-
va á persones de tota confiança, com jo;
tenia una dona com un confit que havia
despenjada de per Montifidèu que l' havia
anositrat a xamporratjà el castellá y a pre-
sentarse colque pich com a persona; y Deu
los havia afavorit ab un povil que cuant
hagué pres es batxillè s'encaienti ab sa
música; cosa que á D. Xim li sabé prou
greu, perque segons sa seua opinió, no hi
ha carrera com sa de torero. Homo ¡en
Mazantini! me deya, ¡quina gloria nacio-
nal!

Però ella, sa meua afegia, que no va de
banyes, y en canvi va seny a perdre pe sa
música clássica, ha somiat viure en Cinto
un Mozart. ¡Cosa de dones! En tot y ab
això, jo he allargat es coll, en tal que en
Cinto me surta una eminencia. Na Pan-
cracia, aquesta es sa gracia de sa meua
senyora, per allò de que en Cinto no sortis
de devall ses seues faldetes ¡preocupacions
de mares! volia que fes sa carrera aquí,
y jo que se que a Mallorca son unes galli-
nes trevades, me pos demunt es retalons
y dich a na Pancracia: ¡qualque pich he de
se es gallin es teu fill aquí silará borres;
dins el gran mon dins un Madrid, a s'Ob-
servatori (éll volia di: es Conservatori) se
fará homo de refra, y en Cacinto de la
Zanaoria y del Rollo (aquest era es lli-
natge de D. Pancracia) prest será conegut
per Espanya y per fora d' Espanya» Per fi
la vatr resole y en Cacinto, a Madrid s'ha
fet es rol-lo de sa coua; mos diu que ja es
mestres no tenen llibres per éll; que ense-
nya solfa a n'es diputats de ses minories
des Congrès y que té ganes de arribá a ser

músich de la Real Casa. Mos costa molts
de doblers; però... tots els grans homos
en costen. ¡Quines cartes que mos envial
vina un día y les llegirás. Se cert que ba-
varás... una lletra, fiet, que pareix d'es-
tampa, y una firma... ¡ja hu crech... éll
s'estorza, se cert per imitá sa des grans
personatjes de la Cort! Vina y de pas t'en-
senyaré un muséu escudidíssim de banyes
de toro, banyes dels toros més célebres que
han trapijada s'arena des nostro redondel.»

Jo, de seguida, li vaix conerixer dos dels
seus fluxos més forts: que era un Iranè-
tich aficionat a n'es banyams, y un gran
tatá.

Es día que'm va lleure me tir ab dos
bots a ca D. Xim Toch a un botó elec-
trich, me surt un criat tirat de frach,
guants y corbata blanca qui en tote finura
y guardant totes ses formes de s'etiqueta,
me pregunta:

—¡Què seli ofereix?

—¿Estaría visible D. Xim?

—Don Coaquin deu volé di.

—Es igual.

—Bones trenques hi ha.

—Idò, el senyó Pastanaga ó Zanaoria.

—Tenga la bondat de passá si es servit.

Fentme una profunda reverencia, molt
còmica per cert, m'allargá una palangana
de plata, dins la cual hey vatr deixá caure
es meu esclatasanch, una especie de capell
sense ventre ni moca, ab més suarda
que ses tiores d' un tonadó. ¡Un capell
d' estudiant mitx florit y mitx roagat de
rata!

Després d' un ratet d' espera dins un
recibidero de sofás y cadires encoixinades
en que no vatr gosá esseurem' hi, sent sa
veu pastosa de D. Xim que diu:

—Que pas endelante (ja he dit que D.
Xim xamporrava es castellá).

Es criat obr' una mampara, me fá una
inclinació més ridícula que còmica, y ab
tan mala gramática com se que emprava
es senyó me diu:

—Es senyorito tindrà en molt de gus-
to de recibirlo a Usted dentro el come-
dor.

—Es gust será meu. ¡Y deya vé; puis ara
com llevores y llevores com ara me fan
riure molt consemblants postisseries so-
cials que s' anomenen bones formes de
etiqueta).

Don dues passes y afin a D. Xim qui
ab un bavaray gros ferm me surt a camí,
allargantme es cinch ossos. Per cada ban-
da de boca li regalimava xocolati, y men-
tres sa llengo s'alsava y s'acalava y s'anòu
de sa gargamella se contreya per angolí
una bossinada grossa d'ensaimada: que sa
resistia a passá entre tossina y mala-vía y
mitx a premudes me digué:—De bon toch
arribas, estimat, tomarás xocolate con yo.

Li vatr doná les gracies pe s' oferiment
y després de ses preguntes de rúbrica, so-
bre si estava bo, (no importava demanarho;
un homo que té tanta gana...) si sa senyo-
ra... si havian tenguda carta des mestre de
solfa dels diputats, etc. etc. un criat de
gran gafa se presenta ab una escudella

gran al ras de xocolati y sa corresponent ensaimada de velló, tot dins un plat ab so torcaboques net de bugada y una copa d' aygo ab un grumet de gel. Quant lo veu, li pregunta:—*Cuántas van con ésta?*

—*Cuatro, mi señorito.*

—*Pues ya n'hi habrá prou por hoy.*

Dispensa, me diu, que parlem és castelà, perquè ab aquesta servitut de Mallorca, si un no la refina un poch, no'n surt de grosseries. ¿Qui degué ser s' ase que inventà aquesta llengo tan botiflenca? me deya mentres ab so dit aplegava ses llepadures de xocolati aferrat per dedins de s' escudella.

Si jo a les hores me hagués sentit tan regionalista com ara, li heuria contestat ab arguments de cop de puny; però sols li vaix contestá que s' inventò, sens dupta no era d' aquells que ab una sola berenada s' empassolavan tres lliures de xocolati.

Y ell que compregué prou s' indirecta, en lloch d' empagahirse, brulá de riure y... m' omplí sa cara de perdigons. Quant jo me torcava aquells esquitets de xocolati que D. Xim, ab un dels seus naturals desahogos, m' havia escampat pe sa cara, y riguent encare de sa gracia que havia feta, per aconhortarme, me digué:—are li ensenyaré es museu de banyes célebres.

D. Xim, malgrat es seu bon pareixer, y de que criats ab maneres escullidíssimes lo servessin y de que prengué xocolati dins un menjadó elegant y de viure a un gran palau, era es mateix D. Xim in puris naturalibus, que jo coneixí, feya una pila de mesos, prenguent es sol, ran de sa murada. Era tan ximple dins ca-seua com fent de sergentana pes pedrissos de devora es banyos de sa Portella! Donava s' orde a un criat perquè obrís es célebre museu, quant es timbre toca y un altre criat presós fa toch-toch a sa mampara des menjadó y diu:—*Señorito, sa correspondencia.*

—*Bamos á ber, si durá carta den Casinto...* Miret si en reb de diaris: «El Imparcial» «El Diluvio» «Don Quicote» «Madrid Cónico»

—*Cómico* me pareix que diu, fatx jo.

—*Qué té més cómico que cónico,* digué ell. Aquí está sa carta d' en Casinto. Ja deya jo, ... no falla may cap setmana... Vaja un atlot...! Quina llástima que no sia torero!!! *Pancrasia, oh Pancrasia...*

D. Pancrasia, que era una senyora simpática y de respete, entre presurosa, me saluda ab cortesia géns afectada, y va asseuerse devora D. Xim qui acabava de llegisa carta de son fill. Quant ha acabat, se lleva ses uyeres, estotja sa carta dins es sobre, y aixicant aquells dos uys casi apagats que pererosos sortian per entre dos tayets demunt dues galtes bufarelles, mira na Pancrasia y li diu, mentres se grata es clotell:

«tu hico dice que está muy grasso, que adelanta mucho, que está componiendo una massurca musical para un certamen de Turin... y acaba como siempre... que le quiremos una lletra de cincetas pesetas.»

—*Otra vez quinientas pesetas?*

—*Cincetas o quinientas, todo es uno.*

—*Joaquin, nuestro hijo ni estudia música ni hace ná, más que pervertirse. Tú lo quieres en Madrid, y Madrid está demasiado lejos de nosotros; ya verás cómo vamos a arrepentirnos algún día de nuestra...*

—*¿No estás cansada de saber que frecuenta els sacramentos y que va a las Corantahores? ¿No lo escribe él?*

—*¿Qué simplón y cándido eres, Joaquín! Crees tú que con la frecuencia de sacramentos se gastan tantos miles de pesetas? ¿como las ha consumido él, pués?*

—*Con papeles de música muquer!*

—*¿Buenos papeles nos de Dios!*

—*Mira, Pancrasia, es nostro fill ha de viure en societat; y sa societat obliga a certs gastos: aná a n' es café, a n' es Teatro, a fê una bauxa ab sos amigs, en sí: a tirar una cana al aine. Noltros tenim quatre doblereis qui los s' ha de manjá si nó ell? que s' divertesca are qu' es jove...*

—*Si los divertimientos fueran honestos...; pero me temo... Me gustaria tocarlo con las manos; sólo así estaria tranquila mi conciencia.*

—*El dimontri son ses muqeres. Si tens coratje per aná a Madrid, jo t' hi acompany... Vaja un mico que t' en durás.*

—*Mañana sale Vapor. Arregla la maleta y...*

Jo escoltava y es meu cervell filava y clarament comprenia que D. Pancrasia apuntava dret ferm.—*¿Que hi trobas? me digué D. Xim, després d' una estona, de silenci en que D. Xim par que s' fongués es seny de tant de cabil·là.*

—*¿Que hi trob? que en haverho tocat ab ses mans, D. Pancrasia estar tranquil y vosté també.*

—*Jo estich tan segú que es meu fiy es un bon atlot com estich segú que m' he menjades quatre ensaimades de real; però ella s' ha aficat aquest guriguri dins sa mollera que no'l se treurá fins que haja caiguda des ruch.*

Un altre día te mostraré es meu museu tauromágich; perquè lo que es avuy, ni si en *Lagartijo* me ballás adevant... m' entusiasmaria. Planetes d' un homo casat, hombre, planetes!

—*Que Deu los dó un feliz viaje y los torn ab salvament. Bon día tenguen.*

!Quina impressió mes xareca m' en vatx d' aquella casa!

¿Cuants de joves se perden per falta de polixó!

(ACABARÁ)

Bernat BALLE PRE.

CRONICO

Mars de 1904

Dia 18.—A l'exposició de taronges que l' «Sindicat Agrícola Sollerense» ha organísat, y qu' aquests dies se celebra, e-hi han acudit 25 expositors ab eczemplars preciosos, lo meteix que si fossin coides en lloch que no's conegués sa plaga insecticida, y qu' avuy destróssa la major part dels horts de Sóller.

—Arriben a Madrid els restos dels héroes de Baler.—Congrés: el senyor Russinyol defensa una proposició incidental contra les minories per sa roca feyna que fan en el Parlament. El ministre d' Hisenda llegeix un projecte de lley concedint primes a n' el cultiu des cotó.—El Rey surt de Lugo cap a Madrid.

—Arriba a Gibraltar l' emperador Guiem.—S'asegura qu' Inglaterra y Fransa firmarán prest un tratat referent a sa cuestió de Marróch, en el qual segons pareix no's desconeixen els diets d' Espanya sobre aquest Imperi.

Dia 19.—En el Cercle d' Obrers Catòlics de Palma, se fa una velada literaria musical en honor y gloria del patriarca S. Joseph.

—Arriba a Madrid D. Alfons XIII.—Es cosa resolta es viatge d' aquest a ses provincies catalanes en el procsim Abril.—A la reunió que celebren els quefes de ses minories se redacta una proposició relativa a incompatibilitats, lo qual promet acceptar el Sr. Maura. Ab aquesta formula acabarà s' obstrucció de ses oposicions.—De Bilbao surt una nombrosa peregrinació que se dirigeix a Terra Santa.—A Barcelona el coratjós aeronauta Farríols, com altres vegades, se'n pujá p' els aires, fent títeres en un trapecio que penjáva del globo. El vent va empenye aquest cap a sa banda del mar. La gent que'l ve pujá y baxá, cregué que'n Farríols havia tengut un bon viatge com sempre; però desgraciadament s' errá, donchs, el vaporet que sorú a recuirlo no pogué trobar més que'l globo ja desinflat.

—La premsa alemanya concedeix molta d' importancia a ses conferencies regies de Vigo.

Dia 20.—En el consey d' avuy s' aprova el programa del procsim viatge regi. Don Alfons visitarà, ademés de ses provincies catalanes, les Balears, plasses del nord d' Africa y Andalucia.—Mor a Madrid la marquesa de Valmar.—Mitins: un obrer, a Santander un carlista a Alcalá d' Henares y un republicá a Alcazar.

—En el Metropolita (Paris) topen dos trens resultant 14 ferits.—A Tokio se verifica s' apertura de les Càmares. L' emperador Mutsuhito esplica les causes que mogueren a n' el Japó a declarar sa guerra a Rússia.

Dia 21.—A la Lliga Regionalista de Barcelona, l' eminent filòlech Mossen Antoni M. Alcover, dona una interesant conferencia sobre la necessitat de purificar la nostra llengua estimadíssima, essent calurosament aplaudit per la nombrosa y selecta concurrencia qu' omplia el local.—Congrés: El Sr. Gil Robles escita a n' el Govern pera que millori ses defenses nacionals. Llegida sa proposició de ses minories sobre incompatibilitats, es molt combatut s' alcans que deu tenir en llur aplicació.—En el Senat en Montero Rios parla del supost tratat franch inglés, y ponder s' importancia que te pera Espanya. El ministre d' Estat li contesta estensament sens afirmar ni concretar res.—Consey a Palau, en el que pronuncia el Sr. Maura un discurs sobre política interior y exterior.—Se nombra xantre de Menorca a D. Rafel Roca.

—A consecuencia d' un topament se'n va a pique a ses costes d' Irlanda un barco de vela, morint 22 homs qu' el tripulaven.

Dia 22.—A les deu del matí arriba a Mahó l' emperador Guiem. Decapvespre desembarca ab objecte de visitar el cementeri protestant, y a les cinch se'n va cap a Nàpols.

—En el Congrés queda aprovada per 225 vots contra un, sa proposició sobre

incompatibilitats; y el projecte sobre carbons minerals.—En el Senat el Sr. Labra esplana una interpelació sobre política exterior, ficsantse especialment la cuestió de Marroch.—Se parla molt del viatge regi a Barcelona. Els més veuen en esta iniciativa una *gallardia* del senyor Maura.

—Ab motiu del centenari de S. Gregori el Papa ha publicat una encíclica *Jucunda sane*.

Dia 23.—A n' es carrer de sa Ferreria de Palma troben un homo tot ensangrenat, alguns homos el duen a una casa de socors y d' aquí a l' Hospital ahont morí poch temps després. Tengué temps de declarar qui li havia pegat tan barbarament y sa guardia municipal l' agafa y el dugué a n' es Caputxins.

—En el Congrés els diputats castellans parlen en contra de ses «admissions temporals» que jodiquen molt beneficioses p' el país, y defensen ab gran calor els representants per Catalunya. En Villaverde llegeix el vot particular que presenta a n' el projecte sobre cam vis del ministre d' Hisenda.—En el Senat el Sr. Rodrigo San Pedro contesta a n' en Labra, mostranse partidari del sosteniment del *statu quo*; política qu' avuy practiquen llealment ses grans potencies.

Es CRONISTA.

Lladrades y moxonies

El Rey durant aquest mes d' abril visitarà, entre altres provincies, Catalunya y Mallorca. Amb aquest motiu y ocasió s' ha parlat molt, entre ls polítichs y d' alt la premsa, com convé que sia rebut el real Quefe de s' Estat. Aquesta si que s' blava! Axò no sabem?

D. Alfons XIII, deu esser rebut amb so meteix entusiasme y carinyo que toca esser rebut un bon rey per la seva nació, y per una nació com Espanya que s' monarquica per la seva historia, p' el seu caracter y per tot el seu modo de esser. Y si es vé que hi ha mal suprimides tendencies republicanes; també es vé qu' En Cánoves va dir que tots es *canallas* son republicans.

Si trobam que ses coses d' Espanya van de mal en pitjor, no es deseyrant el Rey que se compondrán, sinó rodetjant son trono, donantli bons amichs; es dir: bones cortis; y no aquests diputats imbècils, qu' en lloch de fer Lleys profitoses per sa Nació, perden es temps en fer propaganda p' el seu partit y tiranse es trastos p' el cap si ve be.

Rodetjem tots es bons el trono del Rey, qu' ell, quan no fos més que per instint de conservació, sempre se tirarà a sa part d' ets homos de be d' aquells que rodetjen l' altar.

S' ansia que tenien els pagesos, de sí les gelades dels últims de Mars s' en haurien duit s' esplet orbe que se presenta, ja ha desparaguda, puis, que no hi ha novetat per are.

Lo que hi ha és: qu' els aubarcoqués casi no han tret flor. Noltros hem sabem redols que a causa de la gran conror que tenen fecundisat per les plujes, ja me duen unes brostes qu' embellexen y una tenror y esponera fora mida; però flor ni n' han treta una per nat senyal. Tot ho posen amb estuferra de fuyes.

Sa fira des mens que se fé dimecres passat va esser molt concorreguda. La grandiosa plassa del bestia estava de gom en gom, de guardes de mens y cabrits, no solament es lloch destinat a n' els animals de llana, sino que també els des porchs y bestia de cabestra. Se feren moltes compres y el preu més corrent va esser de 14 y 15 decimes sa tersa.

Totes les funcions de la setmana santa son estades molt piadoses y concorregudes. Es monuments estaren ben iluminats y tan artísticaments adornats, que un no sabia a quin preferir, els quals foren visitats seguit seguit. E hi anaren les companyies dels soldats y el General amb sos majors. A la prossessó la taringa d' homos era tant llarga, que no gosava arribá *La Sang* amb el clero parroquial seguida d' una escolta de soldats amb sa música y ses dones derrera.

La possessió de *Son Bonafé*. la setmana qui vé se canará fent nê partions petites per establirle.

Ja mos agrada; perque les finques de gran estensió dividides en molts de propietaris, sempre son més ben conrades y produeixen més.

Are es s' hora que s' qui té doblerets les trega y en compri un bossinet.

Hem estat convidats p' el President del Circol d' Obrers Catòlics per la funció qu' anit sa donará. Se representarán *La Resurrección*, *Els Estudiants del dia* y *El Camino de Portugal*.

El diadel Ram, mentres se prossessó estava aturada a l' esglesieta

de ses Gerònis, escoltant es sermó de la diada, segons costum, un panoné s' en va anar a n' es camp des costat a veure si sa gelada havia cremat els ametlons: quant tornâ trobâ cala buida: ja no havia sa prossessó, ni rams ni paumes, sols encontrâ es seu panó que tengué que devallar totsol com un bambol.

Publicacions rebudes

El *Bolletí del Diccionari de la Llengua Catalana*, corresponent a n' el mes de Mars, y, que conté aqueyx interesant sumari: Antecedents de la llengua Catalana.—I. «La primera llengua de Catalunya es semítica?»—1. La població primera d' Espanya. «Qui eren, d' ont sortien, per ont, quant y com vingueren els lbers?»—Col-laboradors que tenen poca son.—Llista cronològica dels col-laboradors del Diccionari (seguex).

El núm. 764 de la revista agrícola *L' Art del Pagés* ab treballs d' En Tobella, P. Patacio, A. Blavia, Emili Pascual y Amigó y altres.

El núm. 117 del popular setmanari barceloní *Cut-Cut!*

Bolletí comercial

Mercat d' Inca

Preus que regiren a n' aquesta ciutat dijous passat:

		pessetes.
Bassó.	es quintá	a 82'00
Xexa.	sa cortera	a 20'00
Blat.	id.	a 19'50
Ordi.	id.	a 12'00
Id. forasté.	id.	a 11'00
Sivada.	id.	a 9'00
Id. forastera.	id.	a 8'50
Faves cuitores.	id.	a 18'50
Id. ordinari.	id.	a 19'00
Id. per bestia.	id.	a 18'00
Blat de les Indies.	id.	a 18'00
Mongetes de confit.	id.	a 50'00
Id. blanques.	id.	a 35'00
Fasols.	id.	a 30'00
Ciurons.	id.	a 4 24'00
Gallines.	sa tersa	a 0'85
Galls.	id.	a 0'75
Onis.	id.	a 0'30
Ous.	sa dotzena	a 0'90
Patates.	es quintá, de 6	a 10'00
Moneacos.	id.	a 5'00
Figues seques.	id.	a 9'00
Olives.	sa barsella de 1'50	a 3'50
Safra.	s'unza	a 3'50

Moviment de població

Inscripcions fetes en el Registre civil d' Inca durant els dies que s' espresen.

Mes de Mars

NAXAMENTS

Nins 4 Nines 2 Total 6

CASAMENTS

Dia 25 Manuel Socías, fadri, 25 anys, ab Francisca Llabrés, 22 anys, fadrina.

MORTS

Dia 29 Catalina Llabrés Armengol, 2 anys, casada, Anemia, Distrit 5.